

Matiass Klausners, Kristofs Taucs
VAKCĪNAS. MAZS DŪRIENS – LIELAS SEKAS.

*Matiasa Klausnera intervija
ar dr. Kristofu Taucu, „Flensburger Hefte” nr. 99, 1/2008.*

(Kristofs Taucs ir zinātnieks, pediatrs, bērnu audzēju imunoloģijas pētnieks un antroposofs; kopš 1978. gada bērnu nodaļas vadītājs Herdekes klīnikā Vācijā)

Ir pieņemts domāt, ka vakcīnas ir palīdzējušas iznīdēt bīstamas infekcijas un epidēmiskas slimības, taču tas tā šķiet tikai tad, ja medicīnas vēsturi aplūko pavirši. Nopietnā zinātne kopš Heizenberga (*Heisenberg*), tātad kopš vairāk kā 100 gadiem turas pie pārliecības, ka būtiskie mūsu pasaules fenomenāli nav pilnībā izskaidrojami ar cēloņu un sekas principu.

Bieži var dzirdēt, ka vecāki apšaubu vakcinēšanas komplikāciju rašanās iespēju, ja reiz viņu ārsts pastāv uz to, ka bērns esot noteikti jāvakcinē. Tai pat laikā Paula Ērliha (*Paul Ehrlich*) institūts, kura kompetencē ir jauno vakcīnu apstiprināšana, ir publicējis sarakstu ar šai ziņā aizdomīgiem gadījumiem, piemēram, neatgriezenisku epilepsiju, neirodermītu, ko izraisījušas vakcīnas, kā arī ar gadījumiem, kad tika izraisīta tieši tā slimība, pret kuru tika saņemta pote, piemēram, garais klepus. Turklāt publicēta atziņa par to, ka inficēt ar slimību citus var tikai vakcinēts bērns.

(<http://www.pei.de/DE/infos/fachkreise/pharmakovigilanz/db/db-1/db-1-node.html>; 2008. g. marts).

Arī pošu aizstāvju vidū jau ir tādi, kas pauž lielas šaubas attiecībā uz vakcīnu pret dzemdes kakla vēzi. Tās pārbaudes procedūra netika pabeigta, un agresīva, nekritiska reklāmas kampaņa par šo ļoti dārgo vakcīnu izraisa pamatotas bažas, ka šeit veselībai ir ļoti pakārtota loma, drīzāk vienkārši tiek taisīta nauda. Nāves gadījumi tieši pēc šīs potes saņemšanas netiek uztverti nopietni, jo, lūk, nevarot pierādīt kopsakarību – tā aizstāvas „farmaceitu cunftē”. Savukārt ārsti par laimi sit trauksmi.

Tātad, tā vietā, lai godīgi informētu vecākus, daudzi ārsti, farmaceiti un ierēdņi vienkārši aizmālē viņiem acis, pieprasot pierādījumus iebildumiem, lai arī no savas puses neuzskata par nepieciešamu sniegt nekādus pierādījumus pošu lietderīgumam, iztiekot vienīgi ar apgalvojumiem un biedēšanu. Otrā frontes pusē atrodas izmisuši bērnu vecāki, kuri cieš no vakcinēšanas komplikācijām. Jā kāds no ārstiem sarunā ar pacientu arī pieļauj komplikāciju iespēju, tad tas tomēr nekur netiek dokumentēts un darīts zināms sabiedrībai. Pārāk lielas ir bailes no prasībām atlīdzināt radušos zaudējumus. Tādēļ aizdomīgi gadījumi netiek pētīti, bet gan noklusēti.

Kā var palīdzēt vecākiem pieņemt apzinātu lēmumu par savu bērnu potēšanu? Vienīgi ar nopietnu informēšanu, kas atklāj visas kopsakarības, nevis kādu apsūdz un nosoda. Turklāt vecāki, kurus šī nelaime ir skārusi, var atrast palīdzību un padomu sekojošās interneta lapās:

<http://www.impfschaden.info/>

<http://www.individuelle-impfentscheidung.de/>

Organisms reaģē uz vakcīnu ļoti individuāli

M. K.: Vai Jūs, lūdzu, varat īsi aprakstīt, kas ir vakcīna, kas ir aktīva un pasīva imunizācija?

K. T.: Vakcinēšana ir pirmām kārtām kādas vielas ievadīšana organismā to injicējot, ieskrāpējot vai ieņemot caur muti, kas rosina organismu uz to reaģēt un izstrādāt aizsargvielas jeb antivielas. Tā būtu aktīvā imunizēšana. Pasīvās imunizēšanas gadījumā ķermenī ievada antivielas saturošu serumu, kas iedarbojas ātri – dažādu stundu laikā –, bet ko organisms dažādu nedēļu laikā atkal noārda.

M. K.: Te viennozīmīgi darbojas cēloņu un sekas princips; ar vakcīnas vielu es latentu izraisu slimību, un ķermenis uz to reaģē, veidojot antivielas pret šo slimību un vairs nesaslimst. Vai tā var teikt?

K. T.: Tas ir mērķis, taču interesanti ir tas, ka ne visi organismi tiek uzrunāti vienādi. Te pastāv lielas individuālas atšķirības. Apmēram 10% bērnu vakcinēšana neizraisa nekādu reakciju un imunizācija netiek panākta. Katrs organisms ļoti individuāli atbild uz šo notikumu, uz šo konfrontāciju ar pasauli, kas šajā gadījumā ir vakcīna – tiktāl individuāli, ka dažs labs var vispār izvairīties no jebkādas atbildes uz šo izaicinājumu. 5 – 10% visu pret masalām potēto bērnu vienkārši nekā uz šo poti nereaģē. Taču tas nenozīmē, ka viņi nevarētu būt imūni pret masalām arī bez pierādāmi sekmīgas potes. Šajā jomā mums vienkārši vēl ļoti daudz kas nav zināms.

Ne katrs saslimst ar masalām

M. K.: Man kā nemediķim tas nav līdz galam saprotams. Es injicēju cilvēkam kādu slimību un ceru, ka viņš pēc tam varbūt būs imūns pret šo slimību. Kādēļ tad es vispār ievadu cilvēkā šo slimību? Varētu taču būt arī tā, ka šim cilvēkam nemaz nebūtu jāsaslimst ar šo slimību!

K. T.: Pilnīgi pareizi, un tas ir izšķirošais punkts. Ja aplūko dzīves posmu, kas norit uz Zemes, var konstatēt, ka ne visi bērni saslimst ar masalām, lai arī bijuši ciešā kontaktā ar masalu slimniekiem. Vēl vairāk, viņiem pat nav izveidojušās antivielas. Man jāatkārto, ka ta viss ir ļoti nepietiekami izpētīts.

M. K.: Manai sievai grūtniecības laikā ginekologs pieprasīja noteikti potēties pret masaliņām, jo ar titru nevarēja pierādīt nekādas antivielas viņas organismā. Savukārt viņas māte apgalvoja, ka bērnībā viņa ir izslimojusi masaliņas. Šis gadījums apstiprina Jūsu teikto. Vai tad nav atbilstošu pētījumu šajā virzienā?

K. T.: Tas neapšaubāmi tā ir. Imunoloģija ir ļoti maz izpētīta. Piemēram, par imūnsistēmas attīstību pirmajā dzīves gadā zināms gaužām maz. Tieši tādēļ vakcinēšanas politika attiecībā uz šo vecumposmu ir stigrī kritizējama. Ir absolūti nesaprotami, kādēļ šajā laikā, par kuru ir tik maz zināms, tiek tik daudz potēts, jo nevienam taču nav ne jausmas, kas tādējādi tiek nodarīts zīdaiņa imūnsistēmai. Tas ir ārkārtīgi bezatbildīgi.

Par ilgstošām vakcinēšanas sekām mēs neko nezīnām

M. K.: Tātad zīdaiņa vecumam būtu jāpieiet daudz atbildīgāk un smalkāk, tieši neattiecinot uz to cēloņu un seku principu. Vai tas nozīmē, ka īstenībā atsevišķu sistēmu vai vielu attiecības ir sarežģītākas nekā mēs parasti pieņemam?

K. T.: Noteikti. Sevišķi imunoloģijā, kur, kā zināms, ne vienmēr darbojas šis princips, mēs neko nezīnām par ilgstošām vakcinēšanas sekām. Nav neviena pētījuma šai virzienā par pošu vielām, kas pašlaik ir aprītē. Pastāvošie pētījumi ir maksimāli par laikposmu līdz 40 dienām pēc potes ievadīšanas.

M. K.: Bet taču vienmēr tiek apgalvots, ka plašas pošu programmas, piemēram, pret bērnu trieku (poliomiēlītu) vai bakām, bijušas viscaur veiksmīgas. Šādas slimības ar vakcīnu palīdzību esot gandrīz iznīdētas. Vai tie nav praktiski pētījumi par ilgstošu pošu iedarbību?

K. T.: Tas ir liels jautājums. Tā runā par bakām, taču mēs nezīnām, kas notiktu ar bakām, ja mēs nebūtu vakcinējuši. Ar tuberkulozi tas ir nedaudz vieglāk pārskatāms. Tiek apgalvots, ka tuberkuloze ir gandrīz pilnīgi pazudusi pateicoties atbilstošas vakcīnas atklāšanai. Taču tas pavisam droši tā nav. Jau pateicoties higiēnisko apstākļu uzlabošanai vien tuberkuloze bija krietni atkāpusies. Kad tika atklāts tuberkulozes bacilis, tā jau bija samazinājusies par 50%, un saslimšanas gadījumu līkne visai strauji gāja uz leju, tā kā brīdī, kad tika atklāta vakcīna pret tuberkulozi, tā pastāvēja tik mazā mērā, ka to nekādā gadījumā nedrīkst piedēvēt tikai potēm. Tas pats tika novērots arī attiecībā uz citām slimībām.

Aizstāšana

Tas būtu viens. No otras puses, ir zināms, ka ar potēm var gandrīz iznīcināt noteiktu slimību ierosinātājus, taču tad tie tiek aizstāti ar citiem. Šo principu sauc par aizstāšanu.

M. K.: Vai Jūs varat minēt kādu piemēru?

K. T.: Šai sakarā man nāk prātā, piemēram, HIB jeb Haemophilus influenzae B pote pret bakteriālu smadzeņu apvalka iekaisumu (meningītu) un pret uzbalseņa iekaisumu. Ar šīs potes ieviešanu bija vērojama visai masīva tieši šo invazīvo slimību atkāpšanās, taču jāredz arī tas, ka kopējais smadzeņu iekaisumu gadījumu skaits ir palicis nemainīgs. Tas nozīmē, ka radušies citi šīs slimības ierosinātāji, šajā gadījumā tie ir pneimokoki. Šeit HIB ierosinātājs tika aizstāts ar pneimokokiem. Tas ir viens aizstāšanas veids.

Vēl viens piemērs. Līdz ar valsts pošu programmas īstenošanu Somijā, tur vairs praktiski nav masalu encefalīta gadījumu, taču smadzeņu apvalka iekaisumu skaits ir palicis tāds pats. Vienkārši iepriekšējais ierosinātājs tika aizvietots ar citiem.

M. K.: Tātad arī tas nav gluži pierādījums cēloņu un sekū likumam, drīzāk gan tam, ka kopsakarības patiešām ir visai sarežģītas.

K. T.: Katrā ziņā. To var labi redzēt pneimokoku piemērā. Pret tiem pastāv vakcīna, kas sastāv no 7 vai 23 komponentiem – no vispār iespējamiem 96 komponentiem. Tai mērā, kādā šī vakcīna tiek pielietota, citas šo 96 komponentu daļas, kuras vakcīnā netiek pārstrādātas, kļūst aktīvas un aizvieto tās, kuras ar vakcīnu tika deaktivētas vai iznīcinātas. Tas attiecas uz pneimokokiem un uz pirmo vakcīnu pret vēža izraisītāju – cilvēka papilomas vīrusu (HPV). Vīrusu vietā, kuri tiek iznīcināti, nāk citi, kuru līdz šim nebija. Tātad, arvien no jauna var vērot šo aizstāšanu. Tas norāda uz to, ka baktēriju un vīrusu pasaulē mums ir darīšana ar kādu lielu ekoloģisku, smalki sabalansētu sistēmu, kurā mēs varam ik pa laikam iejaukties, taču tā neļauj mums izvest sevi no līdzsvara.

M. K.: Vai varētu teikt: kamēr mēs, manipulējot ar vakcīnām, cenšamies kaut ko sasniegt vienā vietā, mēs radām citā vietā to, kas bez mūsu iejaukšanās nebūtu radies? Vai arī citiem vārdiem: ka mēs ar savu nekompetentu iejaukšanos aizkavējam kādu pozitīvu attīstību, kas citādi būtu notikusi pati par sevi.

K. T.: Katrā ziņā tas ir pētāms jautājums.

M. K.: Vai tas tiek pētīts?

K. T.: Cik es zinu, nē. Šis fenomens tiek arvien no jauna novērots, bet to neviens īsti nesaprot, un tādēļ tas tiek praktiski ignorēts.

M. K.: Tātad, pēc Morgenšterna: „Kas nevar būt, tas būt nedrīkst”?

K. T.: Apmēram uz to pusi. Tas tiek vienkārši apiets, vai arī uz to reaģē tik primitīvi, ka saka: nu, labi, tad mēs izveidosim vakcīnu arī pret šīm jaunajām baktēriju populācijām. Piemēram, par HIB tika teikts: tā kā veco ierosinātāju vietā nākuši pneimokoki, mēs vienkārši izveidosim vakcīnu pret pneimokokiem. Pastāv gan iespēja, ka, iznīcinot pneimokokus, mēs dabūsim multirezistentus stafilokokus – MRSA, pret kuriem tad vairs diez vai varēs tikt izstrādāta kāda iedarbīga vakcīna.

Vakcīna nekad neārstē, tā tikai novērš

M. K.: Kā lai cilvēks orientējas mūsdienu vakcīnu džungļos tā, lai neieņemtu krasu pozīciju par vai pret potēšanu? Pašlaik gandrīz jau var runāt par sava veida potēšanas māniju, jo pret ikvienu kaiti ir radīta vakcīna vai tā top. Vai vakcinēšanu var uztvert par dziedniecības metodi?

K. T.: Neviena vakcīna nekad neārstē. Tā tikai kaut ko novērš.

M. K.: Acīmredzot dziedināšana tomēr ir kaut kas cits nekā tikai slimības apspiešana vai novēršana. Vai Jūs kā pieredzējis bērnu ārsts antroposofiskajā klīnikā nevarētu pastāstīt, ko antroposofija saka par vakcīnām?

K. T.: Ja ņem vērā antroposofijas atziņu par atkārtotajām Zemes dzīvēm, tad var teikt, ka ar vakcīnām var novērst daudzas slimības šajā dzīvē, taču tādējādi tiek ietekmēts cilvēka attīstības process. Lekciju ciklā „Karmas atklāsmes” Rūdolfs Šteiners ir teicis, ka cilvēks nevar izbēgt no savas karmas. Karma vienmēr panāks savu, neskatoties ne uz ko, vai tās būtu potes vai higiēniskie pasākumi. Ja tiek iztraucēta

tās darbība vienā virzienā, tā var uzņemt citu un izpausties citā formā. Šai skatījumā vakcīnas atņem cilvēkam organiskas pašdziedināšanas iespēju, jo kā tādu var uztvert slimības.

M. K.: Bet karmiska kopsakarība taču varētu darboties arī tad, ja es, saslimis, piemēram, ar vēzi, atrodu kādu, kurš mani izārstē. Mums ir grūti novērtēt visas karmas iespējas un vispār ar prātu kaut ko izrēķināt.

K. T.: Par vakcīnām Rūdolfs Šteiners reiz izteica ļoti interesantu domu, kas skan apmēram šādi: jūs varat mierīgi potēt bērnu pret bakām, ja vēlāk kompensējat šo iejaukšanos ar spirituālu audzināšanu. Tas nozīmē, ka ar paša spirituālo darbu vai atbilstošu audzināšanu cilvēks var sasniegt tādu attīstības pakāpi, kāda citādi varētu tikt sasniegta caur slimību.

Sacietējumi ētermiesā

M. K.: Tātad varētu būt, ka manai ētermiesai ar vakcīnu tiek nodarīts „kaitējums”, kas paliek neliels vai tiek izlīdzināts, ja es ar noteiktiem spirituāliem pasākumiem ļauju sevī ienākt zināmiem garīgiem spēkiem?

K. T.: Jā, jo spirituālais darbs padarītu ētermiesu atkal pieejamu garīgai pasaulei. Turpretī, ja tā ar vakcīnām tiek sacietināta un līdz ar to tai tiek atņemta attīstības iespēja, ko tai dotu slimība, tad spirituālā audzināšana padarītu ētermiesu atkal caurspīdīgāku tam, kas nāk no likteņa, proti, no garīgās pasaules.

M. K.: Kas notiek ar ētermiesu potēšanas brīdī?

K. T.: No ārpuses vakcīnas formā tiek ievadīta sveša substance, un organisms tiek spiests uz to reaģēt. Tā organismam neļauj spert noteiktu attīstības soli īstajā laikā, atbilstoši attīstības programmai. Ja slimība ir karmiska, tad tas, ko es karmas ziņā esmu uzņēmies veikt, iestājas tajā brīdī, kurā es to varu paveikt saskaņā ar savu likteni. Savukārt ar potēm dzīvē ienāk patvaļa.

Tas nozīmē, ka kaut kādā brīdī tiek veikta pote, bet šis brīdis neatbilst tam, kurā varbūt būtu aktuāls šis, karmiski noteiktais attīstības solis. Tas var būt pagātnes noteikts vai arī tajā var slēpties kāds uzdevums nākotnes vārdā. Pote sklerotizē ētermiesu, noteiktā mērā aizkavējot likumsakarīgu garīgo spēku iedarbību uz organismu. Ar atbilstošu spirituālo audzināšanu šos sacietējumus ētermiesā var atkal izkausēt, t.i., kā jau teikts, padarīt to atkal pieejamu savam liktenim, jeb garīgās pasaules iedarbībai.

M. K.: Vai Jūs, lūdzu, nevarētu vēl nedaudz smalkāk raksturot šo ētermiesas sacietēšanu jeb sklerotizāciju? Vai tās dēļ pārstāj funkcionēt arī noteiktas vielas? Kā to var iedomāties?

K. T.: Ētermiesas jau principā ir vesela. Ēteriskajā jomā atrodas mūsu reģenerējošie un dziedinošie spēki, un, ja es tagad iejaucos tajā no ārpuses ar nedabiskām, sintētiskām vai manipulētām vielām, kas iegūtas no vīrusiem vai baktērijām, tad tās vispirms ir svešas vielas, un ētermiesai jātieks ar tām galā. Atbilstot savai būtībai un pildot savu uzdevumu tā darīs visu, lai izvadītu šo svešo vielu no organisma; [tas nozīmē, ka tā būs spiesta novirzīt daļu savu spēku no aktuālo uzdevumu pildīšanas augošā organismā.

M. K.: Kā attiecībā uz ētermiesu atšķiras vakcīnas un tabletes pret galvassāpēm ietekme?

K. T.: Tas ir labs jautājums. Vispirms abas ir svešas vielas. Tabletei pret galvassāpēm gan vairāk ir minerāls raksturs. Tā sastāv no minerālām, nedzīvām vielām. Turpretī vakcīnas un īpaši t.s. dzīvās vakcīnas ir, kā var redzēt pēc to nosaukuma, dzīvas. Kad tās tiek ievadītas organismā, tas ir spiests ar tām nodarboties vairāk un ilgāk. Tādēļ tieši attiecībā uz dzīvajām vakcīnām būtu derīgi zināt, ko organisms ar tām dara ilgāka laika gaitā, kā arī to, ko īsti šīs vielas paveic dotajā inkarnācijā.

Es domāju, ka ar dzīvajām vakcīnām tiek ielikts pamats kaut kam, kas daudz ilgāk noslogo organismu un ietekmē tā reakciju, nekā ieņemot jebkādu minerālu substanci. Turklāt šīm vakcīnām ir lielākoties dzīvniecisks raksturs, t.i., tām piemīt pašām sava vitalitāte un savs raksturs, kas cilvēka organismam dabiski ir svešāks, nekā var būt jebkāds minerāls.

M. K.: Ja padomā par dzīvības attīstības pakāpēm evolūcijas gaitā, tātad par minerālo, augu (ieskaitot ēterisko), kā arī dzīvniecisko un cilvēcisko (ieskaitot astrālo) pakāpi, tad potējot tādā veidā, kā tas tiek praktizēts, neapreķināmi sajaucas ēteriskais, cilvēciskais un dzīvnieciskais. Vai tas ir kaut cik izpētīts?

K. T.: Tas ir gaužām maz izpētīts.

M. K.: Aprīnojami! Tas skan nedaudz pēc tādas vientiesīgas eksperimentēšanas ar cilvēku, nevis pēc nopietnas zinātnes, lai arī vakcīnu pētniecību grib par tādu uzskatīta.

Virpusēja saskarsme ar pasauli

K. T.: Šai kontekstā man šķiet svarīgs vēl viens aspekts. Agrāk bija vēl iekšķīgās vakcīnas, bet šodien mēs ievadām visas vakcīnas vienīgi ar injekcijām, līdz ar to tās nokļūst organismā nedabiskā ceļā. Ar dziļām injekcijām nevar tikt rosināta mūsu skaidrošanās ar pasauli.

M. K.: Vai Jūs ar to domājat, ka tad, kad mēs dzīvē nonākam saskarsmē ar pasauli, tas notiek dabiski, savukārt ar injekcijām šī saskarsme tiek provocēta mākslīgi?

K. T.: Tieši tā. Dabiskā kārtā es taču saskaros ar ārpusauli caur paša virsmu. Tā var būt kādas maņas virsma, āda vai kuņģa un zarnu trakts, arī elpošanas sistēma. Vienmēr runa ir par virsmām. Un satikšanās ar pasauli var notikt arī garīgajā sfērā. Ja man, piemēram, ir darīšana ar otra cilvēka reakciju un pretreakciju, tad, teiksim, viņa holēriskā temperamenta izvirzums ietekmē manus ķermeniski dvēseliskos procesus, teiksim, sirds frekvenci un daudz ko citu. Tas viss pieder pie dabiskas skaidrošanās ar manu pasauli, kurai ir cita kvalitāte nekā mākslīgai, ar injekciju izraisītai.

M. K.: Šai sakarā man šķiet īpaši interesanta garīga virsma. Kad, piemēram, bērns saslimst, tas liek sarosīties visai viņa sociālai videi: vecākiem, ģimenes locekļiem, bērnudārzam vai skolai, un tas viss atkrīt, ja es potēju, vai ne?

K. T.: Jā, šīs sociālās attiecības ir sevišķi svarīgas smago slimību gadījumos. Vispirms slimībai ir individuāla nozīme, proti, tai ziņā, ka to kāds organisms piedzīvo – tas ir augstākā mērā individuāls darbs! Taču šim procesam ir arī sociāli nozīmīga puse. Iesaistot tajā sociālo vidi, tajā tiek izraisīti tādi notikumi, kādi citādi nebūtu notikuši.

M. K.: Ja es kā bērns kādas slimības laikā tieku labi kopts un aprūpēts, tas var ļoti stiprināt manu uzticēšanos. Uzticēšanos sev pašam, jo es šo slimību esmu pārvarējis, un tāpat uzticēšanos tēvam, mātei un visiem procesa dalībniekiem. Es uzskatu šo pievēršanās iespēju bērnam par ārkārtīgi svarīgu faktoru laikā, kad tā arvien vairāk tiek aizstāta ar dažādām programmām.

K. T.: Sakarā ar potēm tas patiešām ir ārkārtīgi svarīgs aspekts, kas būtu jāpārrunā.

Ar potēm tiek bloķēta pieeja garīgai pasaulei

Šajā vietā es gribētu minēt divus citātus no Rūdolfa Šteinera lekcijām, kurus es lūdzu Jūs komentēt. Viņš, piemēram, saka:

„Ir vēl kaut kas, kam nākotnē būs liela nozīme: cilvēki atklās noslēpumus, iegūs līdzekļus, ar kuriem viņi varēs diriģēt attiecības, saistītas ar slimību procesiem, arī ar vairošanās procesiem, ievirzīt tos noteiktā veidā. (...) Materiālistiskā laikmetā zināmas aprindas grib paralizēt jebkādu cilvēces spirituālo attīstību, padarīt to neiespējamu; novest cilvēkus tik tālu, ka viņi sava temperamenta, sava rakstura dēļ noraidīs visu spirituālo, uzskatīs to par blēņām.”

Šāda tendence tiks arvien vairāk padziļināta; šodien tā jau ir vērojama atsevišķos cilvēkos. Cilvēkos tiks radīta nosliece uzskatīt visu spirituālo, garīgo par muļķībām, par neprātu! To mēģinās sasniegt izgudrojot atbilstošas vakcīnas. Tāpat kā savā laikā tika atklāti noteikti līdzekļi aizsardzībai pret slimībām, tā tiks atklātas arī vakcīnas, kuras tā ietekmēs cilvēka miesu, ka tā nesniegs dvēselei iespēju sekot savām spirituālām nosliecēm. Cilvēki tiks potēti pret tieksmi uztvert garīgās idejas, katrā ziņā pēc tā tieksies. Tiks mēģināts atrast vakcīnas, no kurām cilvēks jau bērnībā pazaudēs jebkādu tieksmi pēc garīgās dzīves.” (GA 178/06.11.1917/S. 89 f)

Un citā vietā R. Šteiners saka sekojošo:

„Tiks atrasts līdzeklis, kāds materiālais līdzeklis, ar kuru cilvēku noteiktā vecumā var sapotēt, un tad, pateicoties šai potei, viņš attīstīs savus talantus. Šāda tendence pastāv. Tā atrodas tiešā arimāniskās attīstības virzienā: ne vairs dibināt skolas, lai bērnus mācītu, bet gan potēt viņiem zināmas vielas. To jau

var... Taču tādējādi cilvēks tiks pataisīts par automātu. Šādā veidā tiktu ārkārtīgi paātrināts tas process, kas citādi būtu sasniedzams ar domāšanu, ar audzināšanu, kuras mērķis būtu attīstīt domāšanu. Pastāv substances, ar kurām var panākt, ka cilvēks, kuram tās tiek iepotētas, teiksim, 7 gadu vecumā, mierīgi varētu iztikt bez pamatskolas izglītības; proti, viņš kļūtu par domas ražojošu automātu. Viņš būtu ārkārtīgi gudrs, taču viņam par to nebūtu nekādas apziņas. Tā, lūk, darbotos šāda gudrība. Bet cik daudzi jau šodien nepiešķir nekādu nozīmi tam, vai cilvēkam ir kāda iekšēja dzīve vai nav, ka tik viņš ārēji rosās un kaut ko dara! (...) Šāda attieksme pret dzīvi izplatās arvien vairāk, un, galu galā, kas šādam cilvēkam varētu būt pievilcīgāks, kā atrast poti tā vietā, lai gadiem ilgi nomocītos ar bērna audzināšanu un izglītošanu! Ar šādu poti tiktu sasniegts tas, ka ētermiesas saikne ar fizisko miesu kļūtu vaļīgāka, bet, tikko ētermiesa kļūst vaļīgāka, tūlīt sākas ārkārtīgi dzīva spēle starp universu un ēterisko miesu, un cilvēks kļūst par automātu. [Lai tas nenotiktu], fiziskai miesai šeit uz Zemes jātiek izaudzinātai ar garīgo gribu.”(GA 205/03.07.1921/1967/S. 131) Tas izklausās diezgan dīvaini, gandrīz vai kā fragments no Hakslija romāna „Skaistā jaunā pasaule” (Huxley, Schöne neue Welt). Vai tas varētu nozīmēt, ka ar arvien lielāku pošu skaitu arvien vairāk tiek iedragāta mūsu individuālā izšķiršanās spēja jeb mūsu garīgā identitāte?

K. T.: Es esmu ilgi domājis par šo citātu un varu tikai sākotnēji noformulēt savas domas par to. Par arimanisku izglītību var uzskatīt tādu, kas ir stipri orientēta tikai uz materiālo pasauli. Šāda orientācija arī audzināšanas jomā vedīs pie tā, ka bērns arvien vairāk tiks aplūkots ļoti vienkārša cēloņu un sekų principa gaismā, piemēram, viņš tiks pēc iespējas agrāk konfrontēts ar kompjūteru, ar elektroniku, kas jau pašlaik lielā mērā nosaka mūsu dzīvi. Tā būtu ļoti materiāla, tieša prasība audzināšanai, ļoti materiālistiski orientēta audzināšanas forma.

Šādas izglītības kontekstā būs arvien mazāk iespējams attīstīt fantāziju, fleksibilitāti, apgūt māksliniecisku pasaules redzējumu. Līdz ar to arī viss ēteriskās miesas dzīvīgums tiks paralizēts, pārvērsts par abstraktām formulām – tātad, radošā procesa vietā priekšplānā tiks izvirzīta vienkārša produktivitāte. Arī slimības tiks aplūkotas tikai no ārpuses. Kurš saslimst, ir upuris un slimības izraisītājs – kāds svešs elements, kas jāizraida vai jāiznīcina. Tādējādi slimība tiks aplūkota kā kaut kas tāds, kas piemeklē cilvēku tikai no ārpuses.

M. K.: Šāda uzskata pamatā atkal ir ļoti mehānisks cilvēka tēls.

K. T.: Tieši tā, saslimušais vienmēr ir tikai upuris. Šādi slimības problemātika tiek reducēta tikai uz kauzalitāti un nemaz netiek ņemtas vērā tās dziļākās, patiesās dimensijas.

Nevakcinēti bērni nav slimīgāki par potētajiem

M. K.: Kāda ir Jūsu pieredze ar vakcinētiem un nevakcinētiem bērniem? Ko var paveikt vakcinēšana un kādas sekas var izraisīt nevakcinēšana?

K. T.: Bērni, kuri nav vakcinēti, pavisam droši nav slimīgāki.

M. K.: Bieži nākas dzirdēt par bezatbildīgiem vecākiem, kuri neļauj potēt savus bērnus. Katrā ziņā pastāv pētījumi, kas parāda, ka agri sapatētiem bērniem biežāk ir nepieciešama ārsta palīdzība, nekā nepotētiem. Vai Jūs varat to apstiprināt?

K. T.: Te ir jābūt piesardzīgiem un jāskatās, ko var vērot pie bērniem, kuri ir saņēmuši visas potes. Pēc savas pieredzes es varu teikt, ka potētie bērni biežāk cieš no „banālām” slimībām, nekā tie, kuri netika nemaz vai gandrīz nemaz potēti. Ir vesela virkne pētījumu, kas dokumentē šo fenomenu arī uz daudz bērnu ģimeņu piemēra.

Arī t.s. PARSIFAL pētījumu var interpretēt šajā ziņā. Te tika salīdzināts antroposofiski orientēts dzīvesveids ar konvencionālo, un rezultāts bija tāds, ka maz vakcinu, maz antibiotiku, maz temperatūru pazeminošu līdzekļu nepārprotami rada mazāku alerģijas risku. Tā kā nekādā gadījumā nevar teikt, ka vakcinēšana visu populāciju padara veselāku.

Ir vēl viens liels Alboniko (Šveice) un līdzstrādnieku pētījums, kurā piedalījās 300 pieaugušu cilvēku. Vienā grupā tika ārstēta kāda slimība, otrā – vēzis. Salīdzinot anamnēzes, varēja redzēt, ka saslimušie ar karcinomu bērībā bija samērā veselīgi – viņi ir cītīgi potēti, nav piedzīvojuši augstu temperatūru un nav nemaz vai gandrīz nemaz slimojuši ar bērnu slimībām. Secinājums šajā gadījumā bija tāds, ka bērībā izslimotās bērnu slimības var noturīgi un pozitīvi ietekmēt cilvēka veselību.

M. K.: Vai pētījumos tiek iekļauts arī jautājums par garīgo attīstību?

K. T.: Es nezinu nevienu pētījumu, kas pētītu arī garīgo vai sociālo spēju attīstību, taču es personīgi domāju, ka bērnībā piedzīvotās slimības padara cilvēku dvēseliski garīgi uztverīgāku, nekā viņš būtu, ja slimības tiktu apspiestas. Katrā ziņā es domāju, ka vakcinēšana var ietekmēt garīgo attīstību.

M. K.: Droši vien ir grūti pierādīt, ka vakcinēšana var būt par UDHS sindroma cēloni, bet to nevar arī izslēgt, vai ne?

K. T.: Pareizi, bet es principā nedomāju, ka pastāv monokauzālas attiecības. UDHS gadījumos nevar vainot tikai vakcīnas, taču tās pavisam droši ir viens no daudziem faktoriem, kas visi kopā noved pie šīs parādības. Šeit ir jāformulē piesardzīgi.

Alumīnija hidroksīds

Ir vēl viens punkts, kas ir jāmin pie tēmas „Vakcinēšana un garīgā jeb neironālā attīstība”. Pastāv visnotaļ pamatotas aizdomas, ka vakcīnu sastāvā esošais alumīnija hidroksīds aizkavē nervu nobriešanu.

M. K.: Vai Jūs varētu, lūdzu, īsi paskaidrot, kas ir alumīnija hidroksīds un kādēļ tas vajadzīgs vakcīnās?

K. T.: Visas vakcīnas satur alumīnija hidroksīdu, lai potes aktīvā viela netiktu atbrīvota par strauju.

M. K.: Vai tas ir nepieciešams?

K. T.: Tas ir jautājums, katrā ziņā tas tur ir, turklāt tādā mērā, ka jau vienā potē tā daudzums pārsniedz devu, kuru var neuzskatīt par bīstamu.

M. K.: Tas nozīmē, ka ar vienu poti es saņemu alumīnija hidroksīda devu, kas pārsniedz noteiktu limitu?

K. T.: Tieši tā. Viena pote pārsniedz kādas amerikāņu organizācijas noteikto alumīnija hidroksīda normu cilvēka organismā.

M. K.: Ko dara alumīnija hidroksīds?

K. T.: No eksperimentiem ar dzīvniekiem par šo vielu ir zināms, ka tā nomāc vai vismaz traucē nervu nobriešanu - mielīna apvalki attīstās sliktāk. Tādējādi tiek traucēta nervu darbība vai to attīstība. Šajā kontekstā rodas jautājums, vai tādas neirodeģeneratīvās slimības kā izkaisītā skleroze, Alcheimera slimība, autisms vai arī daļējs produktivitātes traucējums, arī UDHS, nav attiecināmas uz šo cēloni.

M. K.: Vai ir kādi pētījumi šai virzienā?

K. T.: Nav neviena, kuru tas patiešām interesētu. Tie, kuriem par to ir interese, nevar veikt šos pētījumus, jo viņu ir ļoti maz, un viņiem pretī stāv milzīga lobiju armija, kas prot to nepieļaut.

M. K.: Runājot par potēm, nāk klajā patiešām negaidīti fenomeni. Es gan līdz šim naivi ticēju, ka viss ir pamatīgi izpētīts. Tā jau tam īstenībā vajadzētu būt.

K. T.: Jums taisnība un pirmām kārtām tādēļ, ka tās ir procedūras, kuras tik ļoti nosaka bērnu attīstību, ka būtu svarīgi parādīt vecākiem, kādu atbildību viņi šai ziņā uzņemas par saviem bērniem.

Personīgā atbildība

M. K.: Ko Jūs sakāt vecākiem, kuri atnāk pie Jums un saka: Es nezinu, vai man jāpotē bērns vai nē? Ko Jūs viņiem iesakāt?

K. T.: Es viņiem neko neiesaku. Es mēģinu nonākt ar viņiem pie sarunas. Tieši šodien pie manis bija viena māte ar nepilnus četrus mēnešus vecu zīdaiņu un gribēja, lai viņas bērns saņemtu pieckāršo poti. Viņa esot ilgi domājusi un nonākusi pie secinājuma, ka grib, lai bērns saņem poti.

Es viņai teicu, ka tas ir labi, ka viņa ir pārdomājusi šo jautājumu, bet rosināju viņu aplūkot lietu vēl no viena redzespunkta, kas viņai varbūt nav zināms, proti, no potēšanas laika redzespunkta. Tad es viņai pastāstīju par alumīnija hidroksīdu un minēju, ka nav drošu pierādījumu, ka šī viela neietekmē optimālu nervu attīstību – drīzāk tieši pretēji. Pēc tam viņa izlēma pagaidīt ar poti, kamēr bērns kļūs vecāks par vienu gadu.

Bet tas bija viņas pašas lēmums. Es neesmu devis viņai padomu gaidīt, es tikai izskaidroju kopsakarības, un pēc tam viņa ir nolēma pagaidīt. Manuprāt, tā ir laba konsultācijas forma: mazāk padomu, vairāk skaidrojumu, pēc tam pilnībā respektējot pašu vecāku lēmumu, lai kāds tas būtu. Viena cita māte noteikti gribēja, lai viņas bērns saņemtu potes pret masalām, cūciņām un masaliņām. Es viņai teicu, ka masaliņas bērnam nav sevišķi bīstamas. Tās drīzāk varētu apdraudēt sievieti pirmajā grūtniecības trimestrī. Māte to nezināja. Arī cūciņas nav bīstamas. Noteiktos apstākļos varētu pastāvēt nepieciešamība pēc masalu potes, taču vecumā no 1 līdz 12-13 gadiem risks no potes un no slimības ir apmēram vienādi liels. Katrā ziņā potes slēpj sevī zināmu risku.

M. K.: Cik liels tas ir?

K. T.: Tas nav zināms, taču ir arī nāves gadījumi no vakcīnām.

M. K.: Bet bieži var dzirdēt, ka šādos gadījumos nevar konstatēt tiešu kopsakarību.

K. T.: Tā tiek teikts, bet paši ārsti, protams, zina, ka tāda kopsakarība pastāv.

Tātad, kad es minētai mātei paskaidroju šīs kopsakarības, viņa atbildēja, ka viņai tomēr esot bail no masalām un tādēļ viņa gribētu, lai bērns saņem šo poti. Tas arī ir labi, un es nekad nemēģinātu viņu ietekmēt. Es viņai izstāstīju situāciju, cik vien labi varēju, un viņa ir pieņēmusi savu lēmumu, par kuru viņa ir uzņēmusies atbildību. Es šo lēmumu, protams, akceptēju. Kā ārsts es varu piedalīties šī lēmuma īstenošanā tieši tādēļ, ka tas nebija mans lēmums, mana izšķiršanās un līdz ar to mana atbildība.

M. K.: Politikā gan ir vērojamas citas tendences. Vai valsts nelemj par daudz atsevišķu pilsoņu vietā? Vai tam tā jābūt arī attiecībā uz veselību?

K. T.: Tieši attiecībā uz vakcīnām pastāv liela vēlēšanās izslēgt iespēju cilvēkiem pašiem izšķirties. Sevišķi tas attiecas uz masalu poti, un tam nav nekā kopīga ar veselību, bet gan šai vēlmei ir tīri politisks raksturs. Vācija, piemēram, ir uzņēmusies pienākumu piedalīties Pasaules veselības organizācijas (PVO) programmā par pilnīgu masalu iznīdēšanu, taču tai ir pārāk zemi potēšanas rādītāji. Tādēļ tiek izmantota katra iespēja iedzīt cilvēkiem bailes, lai viņi skrietu potēties.

Vakcīna pret dzemdes kakla vēzi

M. K.: Kā tad ir ar šo vakcīnu pret dzemdes kakla vēzi? Ir bijuši daži nāves gadījumi. Ja pavēro vecuma grupu, kurai šī vakcīna tiek ieteikta, var nonākt pie secinājuma, ka šajā laikā šī slimība gandrīz nemēdz parādīties. Vai tas ir līdzīgs business, kā ar masalām?

K. T.: Tas ir ļoti garš stāsts – Jums ir pilnīga taisnība. Šeit parādās viena no tumšākajām un aizdomīgākajām mūsdienu vakcīnu politikas nodaļām, kas vairs nemaz neorientējas pēc veselības jautājumiem. Nav veikts neviens pētījums ar vecuma grupu, kurai vakcīna tiek ieteikta, proti, meitenēm vecumā no 12 līdz 17 gadiem. Bija viena vecāku sieviešu grupa, kas tika pārbaudīta uz placebo (šķietamu poti), taču tagad tās visas arī ir sapotētas. Līdz ar to ir aprakta iespēja izpētīt, kas notiek ar tiem, kuri nav saņēmuši poti. Savukārt ātrums, ar kuru Pastāvīgā pošu komisija ir laidusi šo vakcīnu tirgū ar saviem ieteikumiem, runā pret jebkādiem nopietna un atbildīga veselības pasākuma kritērijiem. Pašlaik viņi jau taisās atsaukt savus ieteikumus.

M. K.: Vai Jūs varētu noformulēt dažus pamatjautājumus, kuri Jums šķiet svarīgi sakarā ar šo tēmu?

K. T.: Pirmais būtu jau skartais ētiski morālais jautājums, kas attiecas uz indivīda tiesībām uz pašnoteikšanos. Un otrs ir juridiska rakstura, proti, kurš nes atbildību par vakcīnu nodarīto kaitējumu? Mums jau reiz bija obligātā baku vakcīna. Tā ir sen atcelta tādēļ, ka prasības pēc atlīdzinājuma par nodarīto kaitējumu sastādīja pārāk lielas summas, tā kā drīz vien tās vairs nebija iespējams izmaksāt. Pēc tam

obligātā vakcinēšana tika atcelta. Tagad grib atgriezties pie šīs prakses attiecībā uz masalām, bet, kā jau teikts, tas ir gluži politisks jautājums.

M. K.: Vai Jūs varētu, ņemot to visu vērā, izdarīt kopsavilkumu un iezīmēt nākotnes perspektīvu attiecībā uz šo problēmu?

K. T.: Propagandētā vakcīnu politika bez šaubām tik dziļi iejaucas bērna attīstībā, ka ilgstošas šīs iejaukšanās sekas nav novērtējamas. Tādēļ nav cita ceļa, kā pārrunāt ar vecākiem šīs kopsakarības, apelējot pie viņu pašnoteikšanās un atbildības. Te der uz mirkli, tā teikt, novilkt balto virsvalku, lai ar savu ārsta autoritāti pārāk neietekmētu vecāku lēmumu. Šeit svarīgs ir tieši pretējais: nav jādara to, ko ārsts saka, bet gan to, ko cilvēks pats var izlemt uz savu zināšanu un sirdsapziņas pamata. Tas katram individuam būtu jāizlemj pašam, un ārstam būtu jāatbalsta viņa lēmums.

Līdz ar to notiek novēršanās no ārsta autoritātes. Viņš kļūst drīzāk par līdztiesīgu dialoga partneri vakcinēšanas jautājumos. Ārsts var tikai palīdzēt apgaismot kopsakarības – kas jau pats par sevi ir pietiekami grūti –, un viņam pilnā mērā jāiesaista vecāki visu iespējamo problēmu risināšanā. Viņš nevar no tā izvairīties uzvelkot balto virsvalku.

M. K.: Vai pastāv vakcinēšanas alternatīvas, lai izsargātos no slimībām?

K. T.: Es nedomāju, ka pastāv kāda „zaļā” vai „lilā” vakcinēšanas programma. Var tikai kopīgi meklēt risinājumu katrā atsevišķā gadījumā.

Man personīgi vienmēr izšķirīgs bija jautājums, kādēļ radusies noteikta slimība un vai tā nav saistīta ar noteikta bērna likteņa problemātiku. Tātad: kādēļ cilvēks saslimst ar vienu vai otru slimību – vienalga, vai tās ir masalas vai leukēmija. Manuprāt, tas ir izšķirošais jautājums, kas ārstam sev ir jāuzdod pirms jebkādas terapijas sākšanas.